

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ք Ա Ր Ի Ն Վ Ր Է Ժ Ը

Իր հետ էր սուկումն, երբ զէն ու զօրքեր
 Լեռան շուքերու պէս կը հաւաքէր.

Ձոյգ մը ֆաղափներ զգեսնած անյարբի՝

Աղ ցանեց մէկուն, միւսին ալ մոխիր.

Ու խորձերու սակ քանձ ու հաստաջով՝

Բերիթն ալ այրեց հրաւէկ շառաջով:

Սնարգ Բըռնաւորն Ուսի ու Կրակի

Ոչ խոցով եւ ո՛չ բոցով կը յագի...

Հիմա Թեքէսի մօտն է, զայրագի՛ն,

Քիչ վերջն ալ՝ անոր բարձր աւշարակին.

Ուր ապաստանած՝ ծեր, սրղայ ու կին,

Կը սպասեն մահուան անեղ վերելին:

Բայց, այդ սրտապախ եղկելիներէն

Կին մը համարձակ կը նայի վերէն,

Դիտելու համար գրլուխը անոր՝

Ու օձի գրլուխ մ'է եղեռնաւոր...

Ու բան մը բըռնած իր ձեռքերուն մէջ՝

Վեր կ'առնէ, զալով ուժգին եղեւջ:

Քար մ'էր այն լըպիրծ, որ եղբայրսուպան

Դաւի մը երբեմն ըլլալով վրկան,

Ապաժոյթներու՝ ցրուած ուղեղի

Ծրծած էր ցայտուցն ու հարպն աղտեղի...

Ու դէպի վար շէ՛տ նետուած՝ շանթային

Չարկով պայթեցուց գանկը հրակային:

Երբ Աբիմելեֆ ինկաւ դիտապաս,

Ու դեռ չէր փրչած իր շունչն անըզգաս,

Համհարզին սրաւ վերջին իր հրամանն՝

Արդար հրամանը անձին սասակման...

«Փութա՛ ու մըխէ՛ ֆու սուրբ կողիս,

Որ չըսեն՝ քէ կին մը սպաննած է զիս»:

Այդ կընոջ ձեռքի զէնքը վրիժական

Բեկորն էր ֆարին, որուն վրայ ա՛յնքան

Գլուխներ էր ջաղխած խանձով կասաղի

Ապիրաս զաւակն Յերոբաաղի:

Ե. Ե. Գ.